

Dos mesos i un dia al Nepal (XXXVII)

text TONYO FIBLA

24-11-2008 Dilluns. Muktinath (3760) – Marpha (2670)

Totes els dies no poden ser iguals ni amb tantes sensacions. Avui continuem la baixada, molt més suau, per pista o per dins del Kaligandaki. El paisatge és espectacular un desert muntanyós de colors rogencs, però els ànims no estan al mateix nivell que ahir, ni les cames tampoc. Ahir era un dia molt especial.

Sortim de Muktinath per la carretera, ací, increïblement, ja aplega el trànsit rodat (de fet ens creua o avança algun que altre jeep). La carretera, pista, després va planejant una bona estona. Àlvar i jo anem prou davant parlant del que estem vivint aquests dies i de tot el que estem veient. Ara anem per un veritable desert. A 3000 o 3500 metres, per l'altra vall que vam

deixar ahir, hi havia vegetació, ara, ací, no hi ha res. No creixen ni els espars. Es veu que ací no apleguen les pluges monsoniques.

El paisatge és espectacularment dur, impacta. A l'altra vesant del Kaligandaki, Riu Negre, veiem una senda que puja terriblement en ziga-zaga a un apetita casa blanca que quasi no es distingeix, serà algun temple?

Deixem la carretera que pega molta volta per a seguir el camí antic i baixem al riu, amplíssim i impressionant en aquest punt, i caminem una bona estona pels còdols.

Aquest riu, anterior al plegament alpí, desembocava a la mar que hi havia on ara està l'Índia. Al xocar la placa índia contra l'asiàtica ha aixecat tot l'Himàlaia i, aquaest riu, mantenint la seua llera, ha anat obrint-se camí en direcció sud. Tal i com van creixent les muntanyes el riu va erosionat el fons. Així tenim dos colossos de més de vuit mil metres, l'Annapurna i el Daulagiri, a esquerra i dretat del Kaligandki que està a 1500.

Parem a Jomson, ciutat gran i important, a dinar i anem al cyber a comunicar a familiars i amics que ja hem fet el pas i anem tronant cap a casa.

Només acabar de dinar, seguim el nostre camí, l'etapa és llarga i el camí difícil pel vent de cara carregat d'arena i perquè la ruta va per dins del riu entre els còdols. Es camina molt malament.

A les tres i mitja apleguem a Murpha ben cansats.

Em tiro damunt del llit i faig una becada i seguidament anem a l'enorme monestir.

Pugem les escales que en duen al monestir. Veiem la panoràmica del poble. Tots els terrats amb un munt de llenya secant-se, molt ben amuntegada i ordenada. Ací a l'hivern fa fred. Anem entrant per totes les dependències que estan obertes i al final, anem a la plaça central on hi ha un cremador d'encens i la porta del lloc d'oració presidit per una gran imatge de Buda. Ací ens inviten a participar de la cerimònia. Entrem i seiem a terra a la banda dreta.

El monjos estan recitant les oracions amb un to greu i monòton al ritme de la campaneta del director de cant, en aquest cas, el monjo de més edat. Hi ha monjos de totes les edats des de ben majors fins a xiquets de pocs anys. Els

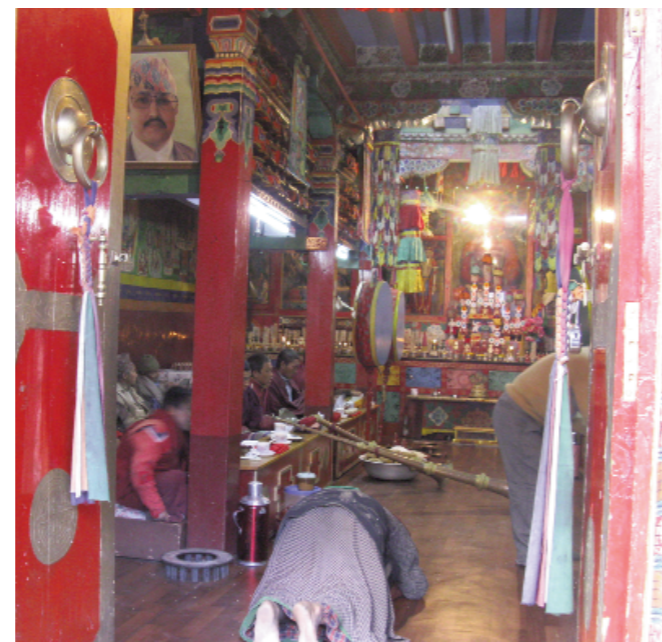
El paisatge és espectacularment dur, impacta.

xiquets com en tots els llocs del món, enjogassats. Mentre van cantant els "salms" o *mantres* es peguen calbots i juguen. La serietat i tristor de les nostres cerimònies religioses res té a veure amb aquest ritus. Al cap d'una estona comences el timbals, "dolçaines", trompetes, corns, campanes, plats i platerets. Un soroll impressionant! Es veu que estàvem tots mig endormiscats i cal despertar-nos.

Tornen els semitonats monòtons i després la música instrumental forta. Així una i altra vega.

Quan ja portem una bona estona ens inviten a té tibetà, té amb mantega i sal, i ens donen una bosseta amb pa tibetà, un rotllet de pasta de "xurro", roses de panís, caramels i més coses.

Als tres quarts d'oració, quan sembla que ja acaben, tornem a l'hostal i demanem el sopar. Des de l'hostal seguim sentint els monjos cantant. No han acabat. Ja gitat, dins del sac, escoto una estona música de Bach. Sentir música de Bach en aquest lloc i circumstàncies, té alguna cosa d'especial.

(i a més s' han acabat les FESTES)

ESCUDER CRITICA DURAMENT A DOMINGO

LI HA SORTIT UNA ALTRA FÍSTULA A L'EMISSARI SUBMARÍ

Una altra fissura a l'emissari submarí de Benicarló ha estat el causant dels resultats "insuficients" de les analítiques de l'aigua de la platja de la Mar Xica

Antonio Cuenca, regidor de Medi ambient, ha explicat que "el trencament ha estat no molt lluny de la platja, en un punt de la canonada de tres quilòmetres" que porta les aigües reiduals des de l'emissari fins a aigües profundes "i això ha fet que el nivell de coliformes pugue" en les analítiques realitzades la passada

text REDACCIÓ

setmana. Cuenca postil-lava a més que "no s'ha demanat el tancament de la platja perquè els índexs no són perillosos" per a la salut humana, malgrat que en la web de conselleria la Mar Xica apareix com l'única a la Comunitat Valenciana amb qualitat d'aigua insuficient.

L'edil de Medi ambient ha anunciat que romandrà alerta

davant l'anunci de la EPSAR "que ens va comunicar que anava a procedir a la reparació de la canonada". Els resultats de les actuacions empreses per a resoldre aquest error es podran comprovar dilluns que ve, quan conselleria de Medi Ambient publique els resultats de les analítiques corresponents a aquesta quinzena.

Basquet amb cadira de rodes

text i foto VICENT FERRER

Dins la programació de les Festes patronals de Benicarló es va disputar el divendres de vesprada, en el Pavelló Poliesportiu un singular partit de bàsquet, entre l'equip del Club Bamesad i jugadors del Club Bàsquet Benicarló, havent, aquests últims, jugar sobre cadires de rodes, per així poder comprendre les dificultats que això comporta en el món de l'esport.

El resultat, segons comentava Manolo Celma president del Club Bamesad de Cocemfe Maestrat, era

el de menys, era conscienciar al ciutadà que les persones discapacitades poden fer esport. Per altra banda va agrair la col·laboració del CB Benicarló amb el qual s'ha obert un procés perquè es continuen jugant partits i aconseguir que el públic acudisca a veure'ls cada vegada en major nombre. pel que fa a l'aspecte estrictament esportiu els jugadors del Bamesad, acostumats a moure's amb major facilitat sobre la cadira de rodes, es van imposar a la millor tècnica dels jugadors de bàsquet, que van comprovar que el que sembla facil des de fora és molt més complicat, d'ací el 24-10 final per a l'equip comarcal. El partit va ser arbitrat per Vicent París, millor persona vinculada a l'esport 2009.

CAMPIONAT LOCAL D'ESCACS SUB-12 i SUB-18

text i foto GREGORIO SEGARRA

Durant el mes de Agost i organitzat pel Club Ajedrez Benicarló, es va celebrar el campionat local Sub-12 y Sub-18, ocupant el podi en ambdós categories els següents jugadors:

Sub-18
Campió: Alejandro González
Subcampió: Guillermo López
3r : Miriam González

Sub-12
Campió: Dani Guimerá
Subcampió: Damián Alberich
3r : Lluís Monfort

El Benicarló Aeroport derrota al Maristas

text i foto VICENT FERRER

2 BENICARLO AC: Diogo, Lolo, Chaguinha, Vadillo, Gonzalo; cinc inicial; Javi Alonso, Chicho, Maka, Kike, Joselito y Gus.

1 MARISTAS VALENCIA: Gascó, Márquez, Jordi, Tamarit, Marcelo; cinc inicial; Juanjo, Chimo, Charli, Bosch, Mario y Rafa Ara.

ÀRBITRES: Rodríguez i Ayala, de València. Ensenyaren tarja groga als locals Chaguinha i Gus; als visitants Márquez Jordi; expulsaren per doble amonestació al local Chicho (min.38) i con roja directa al visitante Jordi (min. 40).

GOLS: 1-0 min. 23, Maka. 2-0 min. 31, Chaguinha. 2-1 min. 39, Jordi, doble penal.

INCIDÈNCIES: Segon parit de pretemporada de l'equip benicarlendo, disputat en el Pavelló de Peñíscola davant 300 espectadores, en la seua major part benicarlendos.

El Benicarló Aeroport Castelló va tancar la tercera setmana d'entrenament amb un partit amistós davant el Maristas València, en el qual no van jugar Xapa per sobrecàrrega i Retamar per precaució. Un partit on es va tornar a veure un equip que mai dona un baló per perdut, amb un joc contraposats al que estàvem acostumats a veure, ja que la porteria contrària és la meta que tenen tots els jugadors. Un primer temps on el pes del partit va correspondre als jugadors caduferos, on es van trobar en diverses ocasions amb un Gascó que ho parava tot. El millor, la rapidesa en el joc, la passada ràpida del baló, i el replegament quan el rival el

recuperava. Després del descans la forta calor va començar a pesar en els dos equips, que van seguir donant-ho tot, sent Maka qui va trencar l'empat després d'una passada al segon pal de Chaguinha. El gol va animar el partit i es van veure els minuts més espectaculars de Chaguinha burlant diversos contraris. Es va veure com, primer, la seua rematada se n'anava a corner i en una segona acció era el travesser qui impedia el gol, però a la tercera, després de jugada de Lolo va obtenir el premi del gol. En la recta final del partit els valencians van escurçar distàncies gràcies a un doble penal, després d'una falta que li va costar a Chicho la segona groga. Faltant pocs segons va arribar l'expulsió de Jordi per una dura entrada per darrere a Chaguinha. El doble penal el va llançar Vadillo però Gascó va aconseguir rebutjar-lo.

El Benicarló Aeroport de Castelló goleja l'equip peniscolà

text i foto VICENT FERRER

0 CASTILLO DE PEÑISCOLA: Mauri, Marquitos, Soto, Cacho, Migue, cinc inicial; Iván, Juanmi, Tocho, Aitor i Gallego.

8 BENICARLO AEROPORT CASTELLO: Iván, Lolo, Chaguinha, Kike, Javi Alonso, cinc inicial; Xapa, Chicho, Maka, Gonzalo, Joselito i Gus.

ÀRBITRES: Román i Bernabeu, de Castelló. Tarja groga al local Cacho.

GOLS: 0-1 min. 8, Maka. 0-2 min. 24, Lolo. 0-3 min. 26, Chaguinha. 0-4 min. 28, Chicho. 0-5. min. 31, Javi Alonso. 0-6 min. 33, Marquitos, pròpia porta. 0-7 min. 35, Xapa. 0-8 min. 35, Gonzalo.

INCIDÈNCIES: Un centenar d'aficionats al Pabellón Municipal de Peñíscola, en la seua majoria benicarlendos

va ser el millor en atac del conjunt que entrena Juanlu Alonso, ja que en defensa es van mostrar sobris. Després del descans el partit prompte es va decantar per als caduferos, amb gols de totes les factures, amb l'equip pressionant al rival, una mostra del que es farà en la temporada, al comptar amb molts jugadors joves que semblen no cansar-se mai i que assumeixen les directrius de l'entrenador al peu de la lletra. Va agradar l'equip i això ha d'arrossegar els aficionats dissabte que ve a la presentació oficial i posterior partit contra el FC Barcelona, l'equip que més s'ha reforçat durant l'estiu.

El Benicarló Aeroport Castelló va golejar al Castillo de Peñíscola després del descans, en partit amistós disputat el passat dimecres la nit, quan els jugadors caduferos van estar més precisos en la rematada. El conjunt local va oposar molta resistència en el primer període i va gaudir de dues clares ocasions per marcar, però igual que els caduferos es van mostrar sense punteria en els últims metres. Va obrir el marcador el jugador de casa Maka amb un xut des de la frontal de l'àrea que, al costat d'una rematada al pal de Lolo,

FESTES: "L'atac" a la font es considera com a danys al mobiliari públic

ve de la pàgina anterior

La notícia saltava a Benicarló la passada setmana quan es publicaven els resultats de les analítiques de l'aigua de la platja de la Mar Xica que es realitzen dins del programa de control d'aigües de bany que desenvolupa la conselleria de Medi Ambient de l'1 de juny al 15 de setembre. Durant aqueix període es realitzen diferents controls a les platges de la Comunitat Valenciana encaminats a determinar la qualitat de l'aigua de bany, entre altres aspectes. Durant aquest període es remeten quizenalment als ajuntaments els informes dels resultats analítics de l'aigua i inspeccions visuals de l'aigua i del manteniment de l'arena. En el cas de les anàlisis d'aigua, es tenen en compte fonamentalment la presència de coliformes fecals. Perquè les aigües de bany obtinguen un resultat òptim, almenys el 95% dels mostresos no ha de sobrepassar els valors imperatius dels paràmetres marcats en la normativa. Aquest programa té com objectius el control de la qualitat de les aigües de bany, la realització d'una gestió adequada de la zona de bany en el seu conjunt, realitzant inspeccions visuals a cada zona i gestionant, juntament amb les administracions competents, les incidències que es puguen anar identificant, tant en la qualitat de l'aigua de bany com en el manteniment de les zones de bany i els seus serveis.

BALANÇ DE FESTES

PISCINES EN COMPTE DE FONTS

Benicarló ha viscut les Festes Patronals més tranquil·les dels últims anys, si atenem a les dades facilitades pels responsables de seguretat en el municipi. L'alcalde

de Benicarló, Marcelino Domingo, el regidor de Governació, Marcos Marzal i l'intendent cap de la Policia Local, Agustín Parra, van comparèixer davant els mitjans de comunicació per a presentar el balanç d'incidències esdevingudes durant les Festes Patronals. "Les festes pel que fa a seguretat han estat bones", assegurava l'alcalde, qui lamentava que l'incident més greu succeïra el primer dia de festes "i abans fins i tot que la Cridà" que marca l'inici dels festejos. Un grup de joves va convertir la font inaugurada la nit anterior en la plaça de la Mare Molas en una improvisada piscina, de la qual van fer ús al tornar de l'acte inicial de les festes "per un recorregut que no estava previst". Domingo va lamentar l'incident i va anunciar l'obertura d'expedients a les persones que van participar en l'acte "una vegada els tinguem identificats gràcies a les nombroses fotografies que ens han fet arribar molts veïns".

I és que "l'atac" a la font es considera com a danys al mobiliari públic, ja que els improvisats banyistes "van doblegar les aixetes" per on raja l'aigua i que embelleixen aquesta infraestructura pública. "Entenc que es vulguen banyar, però em va saber molt mal que doblegaren les aixetes, perquè això ja és altra cosa", lamentava Domingo. A més, el primer edil va recordar que dins existeixen instal·lacions de llum "que encara que tenen tots els sistemes de seguretat, de vegades les coses poden fallar" cosa que podria haver provocat un accident de greus conseqüències. Així les coses, el consistori es va veure obligat a barrar la font el dissabte a la tarda, romanent d'aquesta manera durant totes les festes patronals.

ELS BOTELLÓ AL CARRER I LA BOTA DE VÍ ALS BOUS

Al marge d'aquesta pertorbació

de l'ordre públic, les dades que va presentar la Policia Local registra menys incidents que l'any anterior: la meitat de denúncies instruïdes, cap part de gravetat en els festejos taurins, i menys detencions, donen idea del civisme amb el qual s'han viscut aquestes últimes festes patronals. L'Intendent de la Policia Local destacava no obstant això l'augment de denúncies realitzades per practicar botelló a la via pública "que jo entenc que obeeix a la situació econòmica que tenim", explicava Parra. La zona que major problemàtica ha presentat en aquest sentit ha estat "els voltants del recinte de penyes" en els solars de la Partida Povet, ja que en el recinte de penyes estava prohibida l'entrada de begudes. Un altre dels recintes on es va haver d'instruir una denúncia va ser a la plaça de bous i per això Parra va demanar "que la gent torne a dur la bota de vi als bous, que això no és botelló i està permès".

Referent a l'after que es va muntar als voltants de l'Ermite de Sant Gregori l'últim diumenge de festes, Parra va confirmar que la Policia Local va haver d'acudir a buidar la zona ja que s'havia de celebrar el duatló. Els participants van decidir llavors traslladar-se a la Basseta del Boveral, d'on també van ser dispersats degut que les proves de la competició usaven la zona. "És habitual que s'instal·len en la Basseta", confirmava Parra "però la Patrulla Rural si els detecta molestant o deixant residus, actua".

ALTRES INCIDENTS

Com dada anecdòtica, cal ressaltar l'augment de denúncies presentades per robatori de mòbils en el recinte de penyes "que creiem que corresponen a pèrdues per les quals volen cobrar l'asegurança", explicava Parra. I un dels temes que més preocupació havia alçat abans

Escuder va qualificar la situació d'un "fet esperpèntic"

ve de la pàgina anterior

dels festejos entre els responsables de seguretat, el dels bous, s'ha tancat sense que s'hàgen de lamentar incidents greus: tan sols 44 parts de lesions que van ser ateses en la mateixa posta sanitària i que no van precisar trasllat a hospital. En la part positiva, les felicitacions que van rebre els membres de les penyes de la ciutat "que han complert amb l'horari establert i han sabut mantenir l'ordre dins del recinte", així com els diferents cossos de seguretat que han participat en el dispositiu que ha estat alerta durant els dies de festes: Policia Local, Guàrdia Civil, Protecció Civil, Creu Roja i Consorci de Bombers.

PARLA L'OPOSICIÓ

El PSPV de Benicarló ha lamentat la "decisió precipitada i unilateral" de l'alcalde de la ciutat, Marcelino Domingo, respecte a la retirada de la

Enric Escuder, del PSPV, no es va mossegar la llengua a l'hora d'assegurar que l'alcalde de Benicarló havia oferit "un espectacle lamentable".

festivitat del patró de la ciutat. Enric Escuder, portaveu de la formació, ha assegurat que el primer edil "va utilitzar una mentida per a justificar que duia la proposta al ple i els mateixos amb els quals se suposa ho havia pactat li inicien una recollida de signatures". Escuder es referia a la Unió de Comerços de Benicarló, dels quals l'alcalde va dir que igual podien participar de la festa perquè tancaven les seues portes totes les vesprades. El socialista va lamentar que "desconega com alcalde que el patronatge és un fet cultural rellevant per als benicarlandos". Així mateix, va expressar que les seues sospites són que a la vista

de l'oposició social que va alçar la decisió plenària "anuncia la marxa enrere i després, i per a congraciarse, amb els sectors ofesos, promet un carrer per a Mossen Tomás des del púlpit de l'església el dia de Sant Bartomeu" després que finalitzara la Missa Major en honor al patró i aprofitant que el temple estava ple de fidels.

"No es pot trobar un lloc pitjor", va sentenciar Escuder, qui va qualificar la situació d'un "fet esperpèntic, una mostra d'incultura i de no saber respectar les llibertats individuals". El socialista no es va mossegar la llengua a l'hora d'assegurar que l'alcalde de Benicarló havia oferit "un espectacle lamentable, que deixa en molt mal lloc als polítics i especialment a ell" pels canvis de decisions i les manifestacions que ha realitzat en els últims dies. "Sembla mentida que açò es produísca en ple segle XXI", va sentenciar.

PRETEMPORADA (SEGONA PART)

text RODOLFO SERRANO

PACO DELCASTILLO

Sé que sóc un gasetiller amb recursos. Són molts anys fent el pacai i guanyant-me un minso jornal sense dir absolutament res. Per què em paga l'amo d'aquesta empresa? Per parlar de l'actualitat del CDB. A hores d'ara, sé alguna cosa de l'actualitat del CDB? Absolutament no. És més, pensa algú que hi haja algun lector d'aquesta revista d'intel·lectuals de poble que tinga algun interès per l'actualitat del CDB? També sé que no.

Tinc per tant allò que en castellà en diuen *patente de corso* per escriure el que em done la gana perquè sé positivament que el lector tipus de La Veu quan arriba a aquesta desprestigiada pàgina, tant per la substància de qui escriu com per la importància de la temàtica tractada, passa directament a llegir les gestes dels nostres esforçats nedadors, corredors a peu o jugadors d'hanbol.

Deia però que tinc recursos. I per això mateix he fet cap a la pàgina ueb del meu Benicarló. Me l'he mirada sense massa deteniment. Al final he arribat a diverses conclusions de les quals les més importants són les següents. Una. Tot allò no està actualitzat; i ho comprenc. I dos. Dissabte vinent, dia quatre, a les 17.30 juguem un amistós a casa contra l'Alcalà.

Precisament de l'Alcalà m'agradaria fer algun comentari. És aquest un equip que s'ha caracteritzat sempre per tindre uns jugadors aguerrits, valents, d'aquells que posen la cama, el peu i si convé el colze. Van vestits de blaugrana, com el Barcelona. I és curiós el motiu pel qual duen

aquesta indumentària. Segons conten, abans els jugadors gaspatxers anaven vestits de blanc, no perquè foren del Madrid ells mateixos sinó perquè la roba –asseguren– tenia una millor rentada i arribat el moment sempre es podia tirar un bon raig de lleixiu i deixar-ho d'un blanco reluciente. Vet ací però que un dia va aparéixer un alcalde que, en ple franquisme, ja se sap, era més del Madrid que Chendo i Michel junts i fart que l'equip del seu poble no guanyara ni un partit amb aquella indumentària, va pensar que si igual havien de perdre més valia que perdera un equip que s'assemblara al Barcelona, encara que només fóra en la vestimenta. I així va ser com l'Alcalà CF va passar de perdre els partits vestit com si fóra el Madrid a perdre'ls com si fóra el Barcelona. L'alcalde Calduch, Ebrí o Garcia –un d'aquests cognoms devia tindre– va passar a la història entre altres coses importants per aquest transcendental motiu.

També l'Alcalà ha comptat amb importants figures del futbol a nivell comarcal. Adhuc intercomarcal. Em posaria i no pararia. Manolo –lateral dret dretaler per antonomàsia que no

n'he vist mai cap en tota la meua vida (sí, potser Reula)-, Paquito –es va retirar jugant al Villarreal CF a tercera divisió-, Jonhatan –actual municipal i exdavanter centre del Castelló juvenil i del Benicarló-, els germans Guillamón, els germans Fuster i un llarguíssim etcètera de grans esportistes que han omplert les alineacions de grandíssims equips com els que acabo de citar.

Una de les característiques de les formacions gaspatxeres és la típica fotografia del vell San Fernando amb el jugadors posant amb l'esvelt campanar de fons. Com és de bonic el campanar d'Alcalà. Com n'estan de pagats els veïns d'aquesta ciutat. Li pego voltes i voltes i encara no sé com van poder posar el sant que hi ha a la part superior de la bonica església barroca. Van buscar la grua dl famós Pinales de València? Va pujar cada habitant amb una pedra i la va posar on tocava tot arriscant la seua integritat física? O què. En fi tota una incògnita que per a mi està al mateix nivell de les grans preguntes de la Humanitat amb majúscules: hi ha vida a la Terra? Existeix l'esport? Els entra aigua als peixos als ulls? O què.

Milla Urbana de festes

text i foto VICENT FERRER

Al passeig de Ferreres Bretó es va disputar dissabte la nit la XXV Milla Urbana de Benicarló, que organitza el Club d'Atletisme Baix Maestrat, en la qual es van imposar Laila Daoud i Samit Ait Bouychame en la categoria absoluta.

Abans es van disputar més milles per a les categories inferiors. La present edició va comptar amb una magnífica participació que va motivar una carrera molt tàctica però a bon ritme cosa que va fer vibrar al nombrós públic que es va col·locar al llarg del passeig. L'edició d'enguany de la Milla solament es va decidir en la última volta, quan el guanyador, que va anar de tapat, va donar un fort canvi de ritme al que ningú va poder seguir. Una carrera que té un punt molt complicat al final del passeig amb una corba molt tancada que fa la prova més dura, per aquest motiu el temps del guanyador va ser dels millors en l'història de la Milla Urbana, a solo cinc segons del rècord absolut.

Classificacions

1. Laila Daoud, Lleida, 5.29.06.
2. Marta Quintana, Playas Castellón, 5.29.64.
3. Mireia Guarnier, Terres de l'Ebre Tortosa, 5.29.92.

1. Samit Ait Bouychame, U.C.A., 4.13.64.
2. Hichamel Amrani, Lleida, 4.14.20.
3. José Miguel Allieva, Running Zaragoza, 4.15.09.

Còpies Color, Blanc i Negre, Plànols, Digitals
Llibreria: Infantil, Adults, Text

Còpies GRAN FORMAT

Copisteria Llibreria Grèvol
C./ Sant Blai, 2 - Tel. 964 475698
12580-Benicarló

Concerts de música de cambra amb el Cor Da Capo Benicarló

text i foto COR DA CAPO

Durant aquest estiu, el Cor Da Capo Benicarló ha tingut el plaer de compartir la seua música.

La primera va ser al concert del passat 20 d'agost, on va tenir la sort de poder cantar en un marc incomparable i una acústica excel·lent: la sala gòtica del castell de Peníscola. Durant la primera part, l'espectador va poder gaudir de l'estil nacionalista rus: la *Sonata per a dos violins op.56 (1932)*, del compositor S. Prokofiev, interpretada per Mª Carmen Gellida Albiol i Xavier Pericàs Serra. La segona part, oferida pel Cor Da Capo, va acabar de compondre l'escena. Va ser un concert amb molta tècnica, nivell i música de cambra, tant per part dels músics com dels cantaires, que van emocionar l'espectador; i és que, quan la música es viu, arriba sense límits.

La segona ocasió va ser el dia 24 d'agost, dia del nostre patró, sant Bartomeu, a l'auditori de Benicarló, on es va dur a terme el II Concert de Festes Patronals, titulat "Un tast de música de cambra des del Romanticisme fins als nostres temps".

«Dones i gentilhomes, benvinguts a la meua humil cambra. Músics, podeu començar!». Amb aquestes paraules del rei de palau, com a l'època, es convidava l'espectador a gaudir de la música de cambra. En la primera part, Mª Carmen Gellida Albiol (violí) i Isabel Fèlix Ayo (piano) interpretaven dues sonates completes: la primera de J. Brahms i la primera de J. Turina. És una sort per al Cor Da Capo poder comptar en els dos concerts amb uns companys de cartell tan extraordinaris i poder oferir-los al nostre públic, que tant va gaudir escoltant-los. Des d'ací volem agrair l'esforç de la nostra directora, que ho ha fet possible. En la segona part, el nostre Cor va interpretar, en ambdues ocasions i com ja el caracteritza, un repertori variat i

pràcticament tot d'estrena. Va iniciar el concert amb una selecció de tangos, un estil en què també és novençà el cor: *Adiós muchachos*, *El último café*, *Uno i El día que me quieras*, amb Enoc Altabás com a bariton encarregat d'interpretar el romàntic i emotiu solo en aquest últim. Van ser tonades i lletres conegudes d'ahir, amb històries melangioses i amargues, de desamor i de pena, que van entusiasmar el nostre fidel públic.

Seguidament, Da Capo va canviar d'aires amb un son anomenat *Negro Bembón*, i en aquesta ocasió, la solista va ser la soprano Alba Dobón. A continuació, va estrenar *Bohemian Rhapsody*, del grup Queen, en què Àngel Bascuñana va ser el tenor solista; i no podem passar per alt que va deixar a tots bocabadats amb la seua intervenció, a pesar de ser una obra de molt difícil interpretació tant per al cor com per al solista. Just després, fou el torn de la coneguda cançó brasilera *Garota de Ipanema*, que va ser com el sorbet de llima després de l'entrecot: dolça, refrescant i lleugera. En penúltim lloc, el cor benicarló va interpretar la *Fuga Geogràfica*, una peça que busca els efectes sonors a partir dels recursos de la veu parlada i que es basa en la combinació en forma fugada de diferents i difícils combinacions rítmiques. I, finalment, va tancar el concert amb la coneguda *Short People*, de Randy Newman.

Tot aquest acte va estar lligat amb l'original presentació oferida en veu en off per Felip Gumbau Morera, i va estar ple d'agraïments i xicotets però emotius homenatges, tant per als cantaires que han de marxar, com el nostre Ximo Quixal, com per a altres que estan donant-nos sempre tot el seu suport, com David Guzmán, i també per als presidents, Pablo Bustos i Ana Mañes, que molt prompte seran pares. I tot això en el marc d'un auditori de festa ple d'un públic que, a jutjar pels aplaudiments, estava més que content!

ÈXIT DE LES VISITES GUIADES AL PUIG I POBLAT MARINER

text NATÀLIA SANZ

Més de 450 persones han disfrutat aquest estiu de les visites guiades al barri mariner de Benicarló i al poblat iber del Puig de la Nau.

Les visites formen part de la programació de la Regidoria de Turisme per als mesos de juliol i agost en col·laboració amb l'Associació Pere de Thous. Les visites guiades al barri mariner de Benicarló han sigut un dels plats forts de les activitats organitzades per la Regidoria de Turisme aquest estiu. En total, 173 persones han participat de les cinc visites programades entre el 16 de juliol i el 3 d'agost, majoritàriament procedents del Benicarló i Saragossa però també del País Basc i de diversos municipis de la comarca. L'objectiu d'aquestes visites ha estat donar a conèixer la història marinera de Benicarló, començant per les restes d'un antic port iber fins a un niu de metralladores de la guerra civil que es troben a la Mar Xica o els terrenys que ocupava l'antic far de Benicarló. L'activitat econòmica que va generar durant molts anys el comerç del vi per via marítima i l'activitat industrial de la platja del Morrongo també formen part de la visita, sense oblidar la importància del Parador de Turisme, ubicat a la vora de la mar, que al llarg dels seus 75 anys d'història ha acollit personalitats de la talla de Manuel Azaña o Antonio Machado.

Pel que fa a les visites guiades dramatitzades al Puig de la Nau, l'afluència de visitants ha estat més que considerable. En total, 287 persones han participat de les recreacions de les

MAGATZEMS I TEATRE

text i foto NATÀLIA SANZ

El secretari autonòmic de Cultura, Rafa Miralles va visitar les obres de restauració de l'Antic Magatzem del Mar, que formen part del Pla Confiança de la Generalitat. Les obres, que van començar el passat mes de juliol "pretenen posar en valor aquest antic edifici del segle XVIII situat en les proximitats del port i que va servir a l'origen com magatzem de vaixells", ha matisat Miró. Les obres tenen previst la construcció d'una nova coberta que substituirà a l'original en els primers trams de l'antic magatzem, mentre que en els tres últims, que l'han perdut pel pas del temps, es construirà una coberta acristalada que permetrà el pas de la llum natural. Serà en aquesta zona on s'òbriga la nova porta d'accés, al donar eixida a una plaça adjacent fruit de l'urbanització d'aquesta unitat d'actuació. I és que cap ressaltar que fruit del conveni amb l'empresa urbanitzadora, l'ajuntament va obtenir la titularitat d'aquest edifici, que en els últims anys d'ús es va destinar a fàbrica de bocios de vi. La inversió que es destinarà a la seua rehabilitació és de 655.377,37 euros que, en aquest cas, seran subvencionats per la conselleria de Cultura i Esport. L'edifici es destinarà a usos culturals i el primer edil de Benicarló, Marcelino Domingo, parlava de la "presentació de la Reina, concerts o exposicions puntuals".

diverses escenes de la vida quotidiana dels ibers en les 4 visites que s'han programat. Un terrisser, un comerciant celler, una farinera, dos teixidores, un guerrer, una sacerdotessa i un comerciant grec han sigut els protagonistes de les visites, que s'han encarregat d'explicar el dia a dia del poblat, amb l'ajuda de material divers com ara una rèplica d'un teler, un molí rotatori i divers material bèl·lic.

Tant en la ruta marinera com en les visites dramatitzades al poblat iber, han estat els membres de l'Associació Pere de Thous els encarregats d'explicar els secrets del passat de Benicarló. La col·laboració entre l'associació i la Regidoria de Turisme ha donat excel·lents resultats des que va començar amb les primeres visites dramatitzades al Puig de la Nau, la Setmana Santa passada. L'objectiu ara és continuar amb aquesta col·laboració de cara a propers projectes.

A més, Miró recordava que al marge d'aquest projecte, la conselleria de Cultura i Esport té un conveni establert amb l'ajuntament de Benicarló per a la construcció d'un nou teatre-auditori "una infraestructura de gran importància en la qual aquesta conselleria invertirà 3,3 milions d'euros durant els pròxims anys". Ara l'únic tràmit necessari perquè el teatre es convertisca en una realitat és "que l'ajuntament pose a disposició el sòl". En aquest sentit, l'alcalde de Benicarló matisava que "els terrenys ja són els nostres gràcies ala aprovació de la reparcelació de la partida Povet, ara només falta l'estudi geotècnic per que el projecte ja està fet". Domingo calculava que les obres podrien començar l'any que ve.

Senyora Garcia

Això és el que vaig saber llegir en l'anterior número de la seua revista

text EL LECTOR

Si, d'acord, el senyor Domingo, alcalde del nostre poble ha fet marxa enrere i ara ha dit que l'any vinent sant Bartomeu tornarà a ser festa i que tot es quedarà com estava. Molt bé, i ara què? Doncs que tot va canviar per deixar les coses com estaven. El motiu és molt senzill i l'ha dit ell: la gent ho ha demanat i ell només ha fet allò que volia la gent. És a dir, que primer aquest ens abstracte i indefinit de "gent" es veu que li va demanar que fos festa el dia de Sant Antoni del porquet. Segurament estava fent les coques amb els de la confraria i algú ho va amollar. Ell, que pot ser alcalde però no està sord, va pensar que els llauradors són molts de vots i que això li podria interessar, així que va arribar a casa i va començar a parlar amb el coixí.

Així un dia i un altre. Al final va decidir que sí, que al poble hi ha molts de llauradors i que tota pedra fa paret. També va pensar que sant Pere podria ser un bon candidat per a temps futurs, però això ja s'ho rumiaria amb més temps. Així les coses, va portar al ple la seua proposta i va ser aprovada pels seus companys. Però es veu que va començar a sentir que a una "gent" més nombrosa no li va agradar i marxa enrere, deixem en pau a Sant Bartomeu, i fem treballar a Sant Antoni. Fantàstic. Democràcia popular, règim assembleari. Llevem i posem patrons al ple i anunciem nomenaments de carrers allà on els capellans fan els sermons. Això sí que m'ha agradat. Que quede clar que no estem a Rússia, que els temps han canviat i ara els alcaldes fins i tot ens parles des dels púlpits.

L'any que ve, en lloc de portar frares dominics o franciscans al novenari, que puge ell i que faça la predicació, així ens assabentarem de les coses que passen per l'ajuntament. Ja m'agradaria a mi saber d'on ha sortit la idea de dedicar una plaça a Mossen Tomàs. Una de les il·lusions de la meua vida seria estar present en el moment que algú té aquesta idea, la proposta i el senyor Domingo la fa seua

immediatament mentre pensa el lloc on la farà pública. Ara jo em pregunto si no deu haver unes altres persones del nostre poble relacionades amb el món de la religió que han fet més mèrits. Però també n'hi ha en uns altres camps, com ara educació, medicina, política ... En fi, una més.

Segueixo amb la lectura del programa comentada de les pàgines quatre, cinc i sis. La veritat és que no aporten res. S'han limitat a llegir el programa i fer com si el cronista ho hagués vist, amb una sèrie de comentaris asèptics i previsibles que també hagués pogut fer jo sense anar a cap acte. Quina mania tenim tots de "paletitzar" els noms dels actes. Per exemple: per què es diu "crida"? Resposta: perquè les falles ens han idiotitzat tant que no sabem sortir de les coses que acaben amb "à". Es diu crida, com

sempre s'ha escrit al programa. Per què es fa una "exaltació" de la reina de les festes? Perquè les falles, en la seua perseverant tasca de destruir les nostres tradicions, estan imposant a les festes el mateix vocabulari que ells utilitzen. Allò que sempre havia seguit "proclamació", ara s'ha convertit en "exaltació" per obra i gràcia de l'excessiu, coent i ultracarregat llenguatge faller. Quin fàstic.

Per cert, ara que estic per ací, a vore si algú reconeix un col·laborador habitual de La Veu a la foto de la pàgina tres. Qui ho encerte serà obsequiat, de part de la direcció d'aquesta publicació, amb un autògraf del mateix damunt de la foto.

Per tal d'acabar amb això de les festes, suposo que aquesta setmana tindrem la crònica de la resta dels

actes i on espero una bona repassada al les nostres penyes i els seus actes nocturns que no fa més que embrutar el programa amb les bajanades que programen. Millor seria treure-les i posar un "A partir de les 00 hores, animació al recinte de les penyes", i prou.

El nostre regidor d'agricultura no para. Si fa unes setmanes ens feia una dissertació magistral sobre el peix de la costa, aquesta vegada ha tret un "cum laude" parlant-nos del polp roquer. Duen que la pròxima lliçó serà sobre la necessitat del parany i la seua repercussió en la moral del seus practicants. Ciència infusa.

Per a acabar una cosa per als tafaners. A la font nova no es va rentar ningú, només van deixar el que portaven al damunt després de la "batalla de bromera" que s'havia produït feia uns instants. De res.

LA PARAULA CONTRA EL TEMPS

Llibres

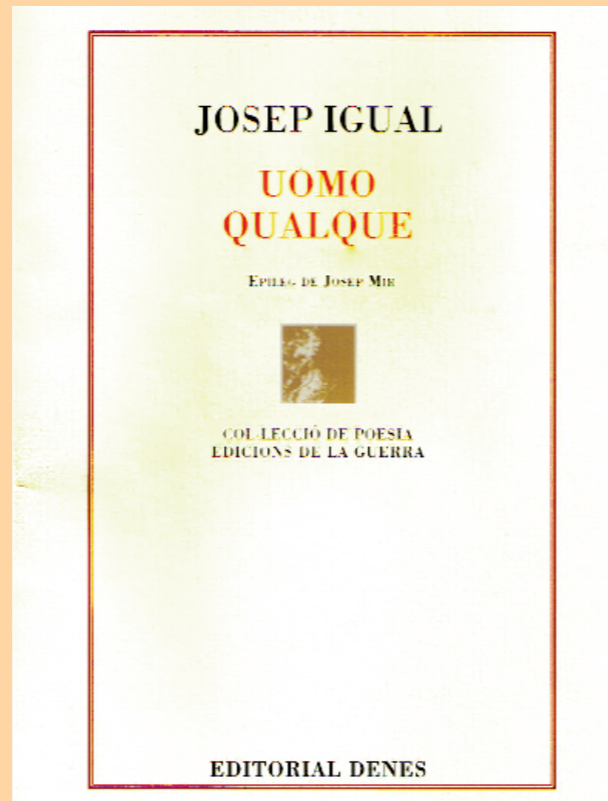
text JOSEP MANUEL SAN ABDÓN

JOSEP IGUAL.
Uomo qualche.
Editorial Denes. Paiporta. 2010.

Amb aquest poemari Josep Igual va guanyar el premi Manuel Rodríguez Martínez d'Alcoi, 2010. El llibre comença amb una declaració d'intencions, en el breu poema "Tauler", que obri el llibre, presenta la poesia com un joc d'escacs en què el poeta juga una partida "contra el temps / i contra meu".

Estructurat de forma circular acaba amb un altre poema en què el temps i el jo del subjecte poètic tornen a ser protagonistes "en tot aquest/ no saber/ rau la tan vulnerable clau/ de la paraula contra el temps". Si en algun llibre anterior Josep Igual parlava de la poesia en el sentit de Machado de paraula en el temps, en aquest llibre, com podem comprovar, li dóna un gir al seu pensament per a convertir la poesia en arma de combat contra el temps i com a instrument de coneixement.

Entre un poema i l'altre trobem trenta - cinc poemes que desenvolupen principalment aquesta temàtica. El jo poètic es presenta sovint com a resistent; contra el temps, contra les traïcions i contra les derrotes, de vegades amb un cert escepticisme, però no perd l'esperança: "hem vingut potser a naufragar/ sense gaires compliments,/ i no te n'has amagat,/malgrat la lògica por./ però ara dorm, cal preservar energies/ per a la propera lliça/ de l'optimisme de la voluntat,/ del desig d'esperança dels escèptics." Esperança posada, tal volta, en el futur representat per la xiqueta del poema "Silvia". El temps cobra especial importància en un bon grapat de poemes; en el titulat "Claustre", una metàfora de la resistència contra el temps, o encara més explícit en el poema "Crepuscle": "trena, com els teus germans,/ les inútils cistelles contra el temps." En aquesta lluita contra el temps el jo poètic manifesta el seu desig de dedicar-se a l'essencial en el poema "Aniversari". El temps de vegades apareix com a evocació del passat, amb tota la seua força destructiva, com en el bell poema "Migdia". Alguns poemes estan dedicats a l'acte de la composició del poema, com per exemple "Guitarrista", "Caiero fluent" o "Meditació amb estructura clàssica": "es desfà el llaç de qualsevol manera,/ esmicolant l'escorça/ on has estat el fabulador somniat/ d'una raça indesxifrable/ que intenta aplegar les síl·labes

El jo poètic es presenta sovint com a resistent; contra el temps, contra les traïcions i contra les derrotes, de vegades amb un cert escepticisme, però no perd l'esperança.

del consol". D'altres ens parlen de la insignificància del poeta en l'univers com "En el marge del periòdic" o "Dominical", o sobre el coneixement de si mateix com en "Et penses congruent". Entre les coses essencials que mereixen la pena, a les què abans fèiem referència, trobem la descripció d'un matí amb música, "Matinal", un paisatge del delta de l'Ebre, "Delta", o l'amor com a element que dóna sentit a l'existència en el poema "Existir", on es pot llegir aquests preciosos versos: "existeixo/ en l'espill de la teua alegria incorruptible", i sobre el qual filosofa Josep Mir en l'epíleg. I d'aquesta manera el subjecte poètic arriba al seu estat actual que expressa en el penúltim poema del llibre, "Bugada", "ha passat/ la interior tempesta/ del superhome ebri/ i retornen els àngels flequers/ a ajudar-me a recomptar/ les síl·labes de calç de la tarda,/ a caracteritzar pacientment/ mesquineses i pors." Amb "Uomo qualche" Josep Igual ha escrit un llibre d'una gran maduresa poètica, amb uns moments realment excel·lents.

EL BEA SORPRÉN EN LA SEUA PRIMERA EDICIÓ

Èxit de la primera edició de la trobada Benicarló Expressió Artística

text NATÀLIA SANZ

Prop de dos-cents artistes es van donar cita en la plaça Constitució per a participar en l'esdeveniment, que va assolir despertar la curiositat de centenars de visitants que van descobrir de grat aquesta trobada multidisciplinària d'artistes. El BEA centrava la seua atenció en els estands, que mostrava la creativitat dels expositors, artistes en la seua major part de Benicarló que van voler aportar el seu granet de sorra posant cultura en el programa de festes.

En la trobada destacaven pintors, escultors, fotògrafs i dissenyadors, entre altres disciplines. Paral·lelament, els grafiteros mostraven el seu art en directe pintant sobre uns panells instal·lats en la plaça, mentre que des de diferents punts, els DJ's convidats punxaven música. Amb la posta del sol l'art es pujava a l'escenari per a mostrar els muntatges teatrals de diversos grups de la ciutat i diferents audiovisuals, mentre que la nit va servir per a reunir a diversos grups de música que van fer les delícies del públic. L'original posada en escena d'alguns dels expositors va fer la resta.

El BEA centrava la seua atenció en els estands, que mostrava la creativitat dels expositors, artistes en la seua major part de Benicarló.

"Festa Estellés"

text REDACCIÓ

Una nova tradició valenciana pren cos. El pròxim 4 de setembre es celebrarà, en diversos pobles, la "Festa Estellés", un sopar popular que, amb el pretext de commemorar el naixement del poeta de Burjassot amb poemes seus i plats típics valencians, pretén reivindicar la cultura i la llengua a imitació del "Burns Supper" escocès.

El Baix Maestrat estarà entre els pioners que participaran en aquesta primera edició, i tots els habitants d'aquesta zona estan convidats a participar, de la qual s'espera, tant de Vinaròs com de Benicarló, una gran afluència de públic.

L'autor del Mural del País Valencià només aspirava en vida a ser "un entre tants" i, una vegada mort, ser humilment recordat com "el fill del forner, que feia versos". Res de glòries. No obstant, el més gran poeta valencià del segle XX

les tindrà. Una iniciativa de l'escriptor Josep Lozano pretén convertir a Estellés en un símbol cultural que servisca de pretext per a celebrar, cada any, una Festa Estellés de reivindicació cultural valenciana amb regust literari. L'acte tindrà lloc en diversos indrets del País Valencià cada 4 de setembre, dia del naixement del poeta mort en 1993 que ha sigut escollit pel seu caràcter popular i per la seua estima demostrada per cada racó del territori valencià.

La Festa Estellés copiarà també el ritual del Burns Supper i fixa tres elements indispensables: cuinar un plat típic valencià regat amb beguda de la terra; llegir un poema emblemàtic d'Estellés; i fer llegir o cantar poemes i cançons d'altres autors que escriguen en valencià. Més que amb pretensions literàries, la festa està concebuda com a lúdica i popular.

El lloc on es celebrarà aquest primer sopar de pa i taula, serà als Jardins de l'IES Joan Coromines, de Benicarló, el proper 4 de setembre. Més informació: rodonorsinvictes@gmail.com.

COMENÇA LA RESTAURACIÓ DE L'ANTIC AJUNTAMENT DE BENICARLÓ

text NATÀLIA SANZ

Aquesta setmana han començat les obres de rehabilitació de l'antic ajuntament de Benicarló, que seran finançades amb fons del pla E.

L'edifici gòtic, situat en el carrer Major es convertirà després de la rehabilitació en un immoble destinat a fins socioculturals. Les obres, que tenen un pressupost de 718.354,39 euros, preveuen la demolició i renovació del sòl de la planta baixa i del primer forjat i la substitució de les cobertes. A més, es consolidarà l'arc de pedra de la façana del carrer de Sant Joan i es derrocaran les parets interiors i es redistribuiran les plantes. Totes aquestes actuacions es faran una vegada s'estabilitze la façana mitjançant una estructura externa que permeta treballar en l'edifici sense que es veja afectada la seua estabilitat. Una de les principals actuacions es portarà a terme en la primera planta, on es troba la sala noble de l'edifici, d'estil gòtic. Els 62 metres quadrats de la sala es pavimentaran amb fusta de roure.

Paral·lelament, les obres també preveuen dotar a l'edifici de protecció contra incendis, climatització, fontaneria, sanejament, electricitat i telecomunicacions. L'actual construcció és fruit de la unió d'un antic edifici d'estil gòtic i un immoble clàssic. El conjunt està format per dues plantes i tres façanes, una que dona al carrer Major, altra en el carrer de San Juan i una tercera, que recau al carrer de la Presó. Constructivament, cal destacar la façana del carrer de Sant Joan, on es troben uns ventanals gòtics i un arc de pedra natural que, després de la rehabilitació, es convertirà en l'entrada principal de l'edifici. L'edifici va acollir la seu de l'Ajuntament fins a l'any 1988 i més recentment, fins a fa tres anys, se situava el Jutjat de Paz. El mal estat de l'edifici i de l'estructura va obligar al seu tancament i el trasllat de les dependències judicials a altre immoble. Ara, amb la rehabilitació, l'edifici recuperarà la seua esplendor passada.

La visita a les obres de l'antic ajuntament va ser una de les quals va realitzar dilluns pasat Francesc Colomer en el seu recorregut pel nucli urbà de Benicarló per a conèixer de prop els avanços de les inversions desenvolupades en el municipi gràcies al segon Pla E. Colomer va lamentar referent a això les obres d'acondicionament que s'estan portant a terme en el CEIP Francisco Català, de les quals va assegurar que "és lamentable que haja de ser el govern central qui haja d'invertir allí davant la marginació dels serveis bàsics que pateixen les infraestructures educatives per part de la Generalitat Valenciana". Per al secretari dels socialistes castellonencs, és l'exemple "de responsabilitat d'una banda i irresponsabilitat per un" altre.

FOTO!

Incivisme

Hi ha alguns que no tenen cap consideració per mantenir els carrers en el millor estat, sobretot a festes, quan circula més gent. I així, un energumèn (i en cara el títol massa bé), ens ha delectat deixant el sofà, que li devia fer nosa a casa seua, abandonat a la vorera, damunt d'un aparcament de bicicletes. Cal ser lleig i rebordonit. I és que només cal cridar l'ajuntament i t'ho venen a recollir. A més, si no, es pot portar directament al "punto limpio". A veure si d'una vegada qui corresponga ho sanciona contundentment. Menys avisar i més actuar.

ve de la pàgina anterior

Segons hem pogut saber els tafaners, els de la Comissió de Festes si que, finalment, se n'anaren de dinarot... però al PAU, deixant al conegut cap del restaurant de dalt amb un pam de nassos. Això sí, després de dir-li que no havia dinar per falta de quartos. Aleshores, en que van pagar el dinar al PAU? En espècie? Guaitarem per veure, quan facen el balanç econòmic del final de festes, quina mena d'espècie devia ser eixa que va acceptar el restaurador.

Dinarots (i 4)

De tota manera és que s'ha de ser desagraït. No és el restaurant que s'ha quedat sense dinarot el que paga una xocolatada a festes als més menuts? Senyors meus, ara què? Ens quedarem sense la xocolata pagada pel susdit? Els xiquets ploraran i a vore qui els ho explica. Per què, algú els podrà fer entendre que tot haurà estat un problema de contrapartides... defectuoses. Amb allò de fàcil que era continuar la tradició!

Quins balls

A vore, és clar que cal estalviar, però sense passar-se'n. I és que el ball popular del dissabte i el del dimecres a la plaça dels Mestres Temple, amenitzat per un duo que no tenia nom (al programa almenys no hi apareixia), semblava més de poblet i xicotet que el que li caldria a la Ciutat de Benicarló. No tenen vergonya. De veure i plorar!

A Gandas de Salime (Lugo), més xicotet que Càlig, hi havia dues orquestres a la plaça del poble que: "Cagat a l'escaleta!". La del paiporta no els arriba ni al garró.

Entre governants i governadors de festes qualsevol dia es ficaran a tocar ells mateixos. Quins balls! Per a fugir.

Eloqüència verbal

Bocabadats. No podem més que expressar el nostre goig davant la gran verbola demostrada pel nostre alcalde durant la presentació de la Reina de les Festes. Senzillament, a banda d'alguna que altra retractació obligada (ens referim a l'afer Sant Bartomeu versus sant Antoni), va fer un discurs del nivell al que ens te acostumats: va durar més el temps que va dedicar a saludar a les altres autoritats presents en l'acte que el seu discurs pròpiament dit. Que no té un assessor de premsa! Senyors meus, per favor, que algú li escriga quatre línies per a que no quede com un sampo! Que és el nostre alcalde!

Correguda botellonera

Diumenge, últim dia de festes. A les sis i mitja del matí, els membres del Club Basiliscus es concentren a l'Ermita de Sant Gregori, on està previst que comence a les deu del matí el Duatló organitzat per ells. Els primers que apareixen per allí però... no són els participants que venen a calentar, no. Són els qui més calents van del poble, els que no estan contents encara amb estar tota la nit de farra. De colp, l'explanada s'ompli de cotxes amb la música a tota paleta. Dels vehicles comencen a descarregar-se borses i borses plenes de gel i de botelles: el macrobotelló està servit. Els del club no s'ho poden creure. Després de convidar-los a abandonar el lloc, els joves contesten dient que "vámonos a la ciudad sin ley", que no és altra que la Basseta del Bovalar com descobreixen els de Basiliscus al anar a muntar un control allí. Total, que va tindre que anar la Guàrdia Civil a desallotjar el lloc, perquè per allí no podia passar ni un corredor. Erra tal l'acumulació de vehicles que hi havia... que l'hagueren pogut batejar com La Botella mecànica.

La comissió atòmica

Sembla que els regidors populars del nostre ajuntament tenen la mateixa assessoria d'imatge. Així es desprén, almenys, després de veure al *muy ilustre Jaime Mundo*, i al no menys prolífic Carlos Salinas, el dia de les carrosses, ambdós... amb camisa rosa fosforito. Ah, per cert, la diputada consort també anava de "amarillo protón". No res, la Comissió atòmica en ple. Molt propi, no?

El Benicarló 'underground'

text LA COLLA DE TAFANERS

Que vinga la llum...

Un tafaner, al qual li van regalar l'entrada del Certamen (si hagués estat per ell no se li hagués ocorregut ni anar), va jurar i perjurar que sí, que el Certamen pareixia un enterro de tercera, de tan poca llum com hi havia. Què no saben que les dónes es gasten un diner al en els vestits i que la gent va al certamen a vore i que els vegen? I allí no es veia una dalt d'un burro. No res de res. Ni tan sols a la mitja part... quan van deixar al respectable 45 minuts a fosques!!! *Dos palabres Im Presionante*, que diria *Quesulin*. Així segur que la gent va cada any al Certamen. Ja poden anar apilant cadires a l'entrada. Com deia la cançó: "Que vinga, que vinga, que vinga la llum i que al sinyor alcalde..."

Mercat de la meseta

A veure si algú ens ho pot explicar. Tota la parafernàlia dels 50 anys del Mercat Central Municipal (las plaça, com se li dia antigament), inclòs el descórrer la cortineta per a major glòria del nostre

Marcelino, alcalde, és va fer tota, tota, a la nostra població? És que els tafaners, com no vam poder assistir-hi, ho vam veure per televisió i ens vam trobar que alí només es parlava en la llengua de *l'imperio*. La presentadora de l'acte va estar parlant en espanyol tot el temps que vam estar veient la notícia. Els cinquanta anys són part de la nostra història, de la nostra gent, de com eren, de com s'expressaven... Per favor, és que per a aquest ajuntament la nostra llengua, el valencià, no és més que una resta arqueològica?

Imatge

Un estiu més, els veïns i visitants, que aprofitant les Festes Majors i els bous a la mar, s'han passejat pel Passeig Marítim de Benicarló han pogut vore l'estat, més que

lamentable, tant de la barana metàl·lica com dels bancs de fusta per seure. La barana la van arreglar fa un temps però, com qui no vol la cosa, ja tornen a haver trossos trencats i ara, després dels bous, la part que va quedar dins dels cadafals no ha sortit molt millor parada. Per no dir els bancs de fusta, que demanen a crits una maneta de pintura.

Dinarots

Dia de Sant Bartomeu. Hora de dinar. Conegut restaurant cortijero on és dóna cita la fauna més variopinta del municipi, com mana la tradició: els capellans a una taula, els del PSOE a una altra i, els del BLOC en una tercera. La resta del menjador es ocupat per gent diversa del poble. Però algú ens falta. On hi és l'equip de govern? Ni rastre! Encara ara els busquen. I és que ja ni les tradicions d'agermanament politicoreligiosofestero culinari es respecten. On anirem a parar!

Dinarots (2)

Sembla que,enguany, per açò de la crisi, l'equip de govern va suspendre el dinarot oficial de Sant Bartomeu (a aquest govern sant Bartomeu se li ha entravessat). No res, que la crisi aguditza l'enginy per estalviar uns pocs de mils d'euros. Per ser exactes, segons les xifres de l'any passat, el dinarot de marres ens va costar als benicarlantos més de set mil euros (7.000, en xifra, per si algú no ho ha entés). Al final cadascú ha campat per on ha pogut (o volgut).

Dinarots (3)

Lectures d'estiu (I)

text CARLES LLUCH

<http://elxexilis.blogspot.com>

És gairebé tòpic aquests dies, quan es torna a treballar després de les vacances, que els companys de feina t'expliquen, sovint amb una profusió de detalls que no demanaves, els viatges que han fet durant l'estiu. Tu només preguntaves per com havia anat l'estiu, i ells t'expliquen els cinc o sis dies que han passat fora, com si la resta no importés. Bé, jo enguany (i no és el primer) no tinc cap viatge per explicar, i per tant no entraré en la competició de "a veure qui ha fet el viatge més guai". Bàsicament perquè sempre perdo. Els anys que, com a molt, he anat a un càmping familiar del Pirineu, el meu interlocutor indefectiblement s'ha passat un mes voltant-la pel Magrib, o per l'Europa de l'Est, o ha vist les "Niagara Falls".

O siga, que no hi puc competir. I enguany encara menys que mai, perquè el meu radi d'acció no ha passat d'Ortells i Deltebre. Molt poc glamurós, ja ho sé. Els únics "viatges" que puc explicar d'aquest estiu han estat interiors, i alguns d'ells propiciats per les lectures. Com que seria pedant explicar als meus companys de feina el que he llegit mentre ells m'expliquen els seus apassionants periples, ho faré per escrit. Ja sé que als lectors de *La Veu* potser no els interessa saber els llibres que he llegit aquest estiu, però, ¿és que a mi m'interessen els viatges dels companys de feina? I tanmateix els escolto.

Un dels primers llibres que vaig llegir, entre finals de juny i inicis de juliol, va ser una novel·la

Si a mi, que el tema de la guerra civil m'interessa, la història no em va convèncer, encara menys atrauria l'interés dels meus alumnes addictes al facebook i al messenger (és a dir, a la immediata). A més, la qüestió de la "memòria històrica", com sovint passa, estava tractada amb un maniqueisme excessiu...

pertanyent al gènere juvenil. De tant en tant me'n lleigeix alguna amb la lloable intenció de, si escau, proposar-la com a lectura als meus alumnes. Es tractava de *Passadissos d'ombra* (Bromera), del novel·lista gallec Agustín Fernández Paz. M'animava el fet que les anteriors obres que havia llegit d'aquest autor (*Cartes d'hivern* i *Aire negre*), una mica terrorífiques, havien agradat als meus alumnes i fins i tot a mi, una coincidència poc freqüent.

Passadissos d'ombra, en canvi, em va semblar previsible i una mica simplista. La novel·la vol tractar la qüestió de la memòria històrica des d'una perspectiva juvenil, és a dir, amb protagonistes adolescents, història d'amor entre dos joves d'extracció social diversa i tot plegat. A partir de la descoberta en un pazo gallec d'un esquelet de l'època de la guerra civil, els protagonistes investiguen, com és de rigor en aquesta mena de productes, fins a descobrir el que passà.

Si a mi, que el tema de la guerra civil m'interessa, la història no em va convèncer, encara menys atrauria l'interés dels meus alumnes addictes al facebook i al messenger (és a dir, a la immediata). A més, la qüestió de la "memòria històrica", com sovint passa, estava tractada amb un maniqueisme excessiu. Prou que n'hi havia que tenien més raó que d'altres, però és complicat simplificar-ho. Em recordava d'un acudit del programa *Polònia* en què Franco apareixia fent propaganda d'un llibre titulat *La guerra civil contada por mi, "donde sin maniqueismos, se explica quiénes fuimos los buenos, y quiénes fueron los malos"*. M'ho recordava, però a l'inrevés. El maniqueisme d'esquerres també embafa.

Una fístula purulenta

"Resultats insuficients" és com, eufemísticament, han batejat els nostres governants el que els resultats de les analítiques de l'aigua de bany, a la Mar Xica, no estiguen dins dels paràmetres correctes per declarar la platja apta per al bany. I tot i així, el nostre megaregidor, també del Medi, Cuenca, li trau ferro dient que "no s'ha demanat el tancament de la platja perquè els índexs no són perillosos per a la salut humana".

A veure que ho entenguem, estan o no estan els paràmetres dins els límits que marca la normativa? No. Doncs, si no ho estan, la platja no és apta per el bany. És així de simple. I si no, que no fiquen normatives o que les canvien a mesura que se superen els límits permessos (aleshores no els caldrà dir que els resultats són "insuficients", i no passa res, i tots contents). I és que ja n'hi ha prou que agafen la ciutadania per beneïts.

748

DES DEL 18 D'AGOST
DE 1995

Conclusió: ni és la primera ni serà l'última vegada que açò passa perquè aquest emissari, des de fa molts anys, sembla un colador amb fistules purulentes que supuren i supuren, sense que ningú faça res. I és que mentre no tinguem una depuradora que netege les nostres aigües residuals el problema continuarà per molt de cloro que injecten per a rebaixar el nivell de coliformes. Això sí, rebaixarem el nivell de coliformes... però arrasarem tots els organismes aquàtics vius donat que el cloro és, per a ells, altament tòxic. Només cal pegar una ullada per l'emissari, o *anus benicarlandus*, pels seus voltants o per la seua desembocadura i descobrirem que allò és... com Hiroshima.

Qui vulga, pot continuar banyant-se. Inclòs el regidor Cuenca.

Carxofa: encara que amb matisos, s'ho haurien de fer mirar i plantar-li cara a l'ajuntament i al seu regidor de festes pel fet de no donar tot el suport necessari, sobretot econòmic, per els que han fet possible que tinguéssim Festes Patronals enguany. I diem tinguéssim perquè, si no es fa una bona catarsi i una bona revisió del que han de ser unes festes patronals dignes, acabaran convertint-se en una obligació per passar el temps i això seria indigne del nostre poble. Tot i així, una carxofa per a tots.

Panissola: per els energúmens que creuen que poden fer el cafre sempre que volen muntant-se el *botellón* allà per on els dona la gana. Allà on van, arrasen, i seria hora que la policia els perseguira amb totes les de la llei. Sant Gregori, La Basseta, el Barranquet,... tot acaba fet un fàstic. Cal ficar-li límits a les actuacions incíviques.

laveubenicarlo@terra.es

El còmic

Per Xavi Burriel

"Els discursos de L'ancalde..."

El còmic

Tota l'actualitat a un sol clic de distància

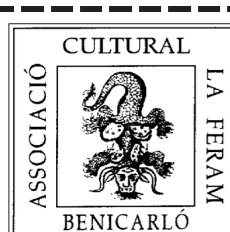
3x4 info

La informació que es multiplica

www.3x4.info

Notícies on-line del Maestrat, Els Ports i la Tinença de Benifassó

- Cultura
- Món rural
- Esports
- Gastronomia
- Classificats
- Libres

Dir. Hon.: CRISTINA GARCIA
Cap de Redacció/ JORDI MAURA
Consell de Redacció/ XIMO BUENO,
NATALIA SANZ, FRANCESC DEL
CASTILLO, TONYO FIBLA,
JOAN GREGORI, JOSEP M. SAN
ABDON i RODOLFO SERRANO

Edita
Associació Cultural la Feram de Benicarló
C/ Sant Francesc, 95
Casal Municipal
12.580 Benicarló FAX: 964.47.56.98
laveubenicarlo@terra.es

Amb el suport

COL·LABORA: Conselleria d'Educació de la Generalitat Valenciana

Col·laboradors/ PERE BAUSÀ, JOAN HERAS, XAVIER BURRIEL, NATALIA SANZ, CARLES LLUCH, RAMON PARÍS, JOSEP V. TAUS, TOLITO, JORDI MAURA, JESÚS MAESTRO, G. SEGARRA, VICENT FERRER, J.M. SANABDÓN, DR. CLIMENT, FEDERICA ALBORCH, ROBESPIERRE I EL SAMARUC

Administració, subscripcions
© COPISTERIA GRÉVOL
Dipòsit legal/ CS-193-2004
Imprimeix/ GRÉVOL, Sant Blai, 2
12580 Benicarló Tel. 964 475698

Publicitat

La Veu respecta la llibertat d'expressió. La responsabilitat de les opinions és de qui signa l'escrit. La Veu es reserva el dret d'acurçar els textos que sobrepassen les 20 línies. Els articles hauran d'anar signats amb nom, adreça i número de DNI, encara que podran aparèixer amb pseudònim.

Amb el suport

